

Sygn. akt II AKa 258/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak (spr.)

7. SA Janusz Jaromin

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – Zachód w Szczecinie del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ewy Obarek

10. po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2021 r. sprawy

P. M. oskarżonego z art. 159 kk w zbiegu z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zbiegu z art. 157 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 57 a kk,

oraz **Z. K.** oskarżonego z art. 158 § 2 kk w związku z art. 57 a kk

11. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego Z. K. i prokuratora

12. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

13. z dnia 4 sierpnia 2020 r. sygn. akt III K 290/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- kwalifikację prawną czynu przypisanego P. M. uzupełnia o przepis art. 158 § 2 k.k.,

- karę pozbawienia wolności wymierzoną Z. K. obniża do 1 (jednego) roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego Z. K. na rzecz Skarbu Państwa połowę wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, drugą połowę tych wydatków obciąża Skarb Państwa, a ponadto wymierza Z. K. opłatę za obie instancje w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

SSA Janusz Jaromin SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 258/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 4 sierpnia 2020 r., sygn. akt III K 290/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>naruszenie art. 7 kpk w zw. art. 410 kpk, polegające na dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i oparciu rozstrzygnięcia o wybrane fragmenty zeznań oraz pomijaniu dowodów i zeznań nie pasujących do przyjętej w akcie oskarżenia tezy, która doprowadziła do błędnych ustaleń przejawiających się w:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

1. przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom P. F. i B. G. w sytuacji, gdy P. F. w postępowaniu przygotowawczym zeznawał odmiennie, a zestawienie ich zeznań z zeznaniami personelu szpitala w szczególności R. R. oraz K. Ś., wskazują, że obaj zatają prawdę o zdarzeniu,

2. bezpodstawnej odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień P. M. w zakresie w jakim wskazał, że nie działał wspólnie i w porozumieniu ze Z. K.,

3. błędnym ustaleniu sekwencji zdarzeń i umiejscowienia Z. K. w lokalu (...)w trakcie zdarzenia,

4. pominięciu w rozważaniach zeznań świadków oraz zapisu monitoringu wskazujących, że samo zdarzenie, a więc bójka i posłużenie się przez P. M. ostrym narzędziem trwało ok 5 - 6 sekund co przeczy ustaleniu, że do przestępczego porozumienia mogło dość przez „facta concludentia”,

	<p>5. błędnym ustaleniu, że Z. K. i P. M. działali wspólnie i w porozumieniu, albowiem przeczy temu dynamika zdarzenia, umiejscowienie w lokalu(...) Z. K. podczas rozpoczęcia bójki, sekwencja zdarzeń oraz zachowanie Z. K. po zdarzeniu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez przyzmat apelacji autorstwa obrońcy Z. K., w pierwszej kolejności koniecznym staje się stwierdzenie, że apelacja ta jest nad wyraz polemiczna, a w niektórych fragmentach jest także lakoniczna, a ponadto nieprzystająca do dowodowych realiów analizowanej sprawy. Ta ostatnia jej właściwość jest zaś szczególnie widoczna na kanwie uwag skarżącego traktujących na temat dokonanej</p>				

przez Sąd Okręgowy
oceny zeznań P. F.
i B. G.. W ramach
tych uwag, apelujący
stwierdza bowiem,
dodać trzeba
arbitralnie i
lakonicznie, że „(...)”
P. F. w
postępowaniu
przygotowawczym
zmienił istotnie
wersję
zdarzenia” (strona 2
apelacji), co jednak
nijak się ma do
rzeczywistej treści
zeznań
wymienionego.
Zauważyć również
należy, że poprzez
takie a nie
inne stwierdzenie,
skarżący, jakkolwiek
nie wprost, to jednak
mimo wszystko,
stwarza wrażenie,
że zeznania P. F.
były labilne na
przestrzeni całego
postępowania, a
więc także w
postępowaniu
jurysdykcyjnym, gdy
tymczasem w toku
postępowania
sądowego,
z przyczyn
niezależnych od
Sądu orzekającego,
nie zdołano
przesłuchać
pokrzywdzonego.
Czyniąc te
spostrzeżenia
wypada
jednocześnie
zaakcentować, że
zarówno zeznania P.
F., jak i B. G.,

w istocie rzeczy nie dostarczają żadnych szczegółów, które pozwalałyby zrekonstruować przebieg zdarzenia. Z zeznań tych wynika bowiem, że pokrzywdzeni, albo nie pamiętali, albo nie byli w stanie podać owych szczegółów. Taki a nie inny kształt relacji pokrzywdzonych, według sugestii sformułowanej w apelacji, był rzekomo determinowany innymi, niż niepamięć, względami, a zdaniem skarżącego, przekonują o tym zeznania R. R. (k.30-31) i K. Ś. (k.47-48 i k.972), to jest zeznania pracowników szpitala, w którym pokrzywdzonym udzielono pierwszej pomocy medycznej (R. R.) oraz szpitala, w którym wymienieni byli hospitalizowani (K. Ś.). Rzecz jednak w tym, że zeznania, o których mowa, ani nie przekuwają owej sugestii w fakt, ani też nie wpływają na ocenę zeznań P. F. i B. G.. Dokonując bowiem obiektywnej i zgodnej z

zasadami logicznego rozumowania interpretacji wskazanych w apelacji a wynikających z zeznań wyżej wymienionych osób okoliczności, stwierdzić trzeba, że są one zupełnie indyferentne dla oceny zeznań pokrzywdzonych.

Natomiast ustosunkowując się do twierdzeń skarżącego, które traktują na temat oceny wyjaśnień P. M., wypada zauważyć to, co apelujący wprowadził dostrzega, ale marginalizuje a rzec nawet można bagatelizuje, a mianowicie, że odpowiedź na jego wątpliwości co do tego, z jakich powodów Sąd Okręgowy nie przyznał waloru wiarygodności wspomnianym wyjaśnieniom w zakresie współdziałania P. M. ze Z. K., znajduje się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W dokumencie tym, Sąd meriti wprost i jednoznacznie wskazał, że „nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego (P.

M. - uwaga Sądu Apelacyjnego) w zakresie jego twierdzeń, iż podczas zdarzenia nie działał wspólnie i w porozumieniu z Z. K., pozostawały one bowiem w sprzeczności z zapisem monitoringu z lokalu (...) (...)” (strona 6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Analiza tego monitoringu (k.169 i k.217 akt sprawy IV K 1305/18 Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie) utwierdza zaś w przekonaniu, że w istocie jest tak, jak skonstatował to Sąd pierwszej instancji. Zapis video odzwierciedlony na owym monitoringu, po pierwsze nie pozostawia wątpliwości, że oskarżeni razem weszli do lokalu, razem też się po nim przemieszczali, a to prowadzi do oczywistego w swej wymowie wniosku, że już wcześniej się znali. Po wtóre, zapis, o którym mowa dowodzi, że to P. M. zaatakował maczetą pokrzywdzonych, zaś w momencie

inicjacji tego ataku, jak trafnie zauważa to apelujący, „(...) Z. K. był oddalony od P. M. oraz oddzielony od niego sporą grupą ludzi.” (strona 3 apelacji). Po trzecie wreszcie, z analizowanego zapisu video wynika to, co z punktu widzenia odpowiedzialności karnej Z. K. jest najistotniejsze, a co jego obrońca zbywa całkowitym milczeniem. Otóż po zaatakowaniu pokrzywdzonych przez P. M., Z. K., niemalże odpychając stojące przed nim osoby, bardzo energicznie przemieścił się na miejsce, w którym znajdowali się współoskarżony i pokrzywdzeni, a następnie jednemu z nich, a konkretnie B. G. zadał dwukrotnie uderzenia pięścią w okolice głowy. W tym zaś momencie, jak prawidłowo ustalił to Sąd Okręgowy, „P. M. ponownie skierował swój atak w kierunku P. F., który to celem jego uniknięcia cofnął się w tłum tańczących na patio ludzi.” (strona 3 uzasadnienia

zaskarżonego wyroku). Natomiast w dalszej kolejności przebiegu zdarzenia, jak również prawidłowo ustalił to Sąd orzekający, „(...) w holu P. M. schował maczetę pod bluzę, zaś Z. K. widząc wychodzącego z parkietu P. F., przesunął P. M. za siebie i stanął przed nim, następnie wyprowadził P. F. z klubu na zewnątrz.” (strona 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). A zatem, w takim a nie innym kontekście uwarunkowań faktycznych nie ulega żadnym, nawet najmniejszych wątpliwości, że P. M. i Z. K., popełniając zarzucone a ostatecznie im przypisane im przestępstwo, działali wspólnie i w porozumieniu. Elementy będące wyznacznikami zachowania obu oskarżonych jednoznacznie też wskazują, że istniejące pomiędzy nimi porozumienie zawiązało się w trakcie ich bezprawnego działania, przy czym

podkreślenia wymaga to, o czym przekonują wskazane wyżej ustalenia faktyczne, że nie jest tak, jak sugeruje to skarżący, iż „(...) działania P. M. nastąpiły przed działaniami Z. K.” (strona 4 apelacji). Oczywiście w początkowej fazie zdarzenia tak było, aczkolwiek później działania obu oskarżonych, kolokwialnie rzecz ujmując, zajął się, a to które urzeczywistnił Z. K. było dopełnieniem tego, które realizował i zrealizował P. M.. Fakt, że zdarzenie było dynamiczne i trwało kilka sekund niczego w tej materii nie zmienia, a to dlatego, że utrwalony w zapisie video przebieg tego zdarzenia, pomimo jego dynamiki, z łatwością pozwala sformułować takie wnioski jak te, zaprezentowane powyżej. Natomiast chcąc nadać im wyczerpujący charakter, w tym miejscu trzeba także przypomnieć, że Z. K. był pracownikiem ochrony lokalu,

zaś osobą, która zainicjowała zajście i atakowała P. F. oraz B. G. był P. M.. W tej sytuacji, oczywistym a wręcz naturalnym powinno być podjęcie interwencji przez Z. K. wobec ostatniego z wymienionych, to jest P. M.. Tymczasem Z. K., w trakcie niezakończonego jeszcze działania realizowanego przez P. M., zaatakował nie jego lecz B. G., a następnie wyprowadził z lokalu, nie P. M., lecz P. F.. Zwrócenie uwagi na te okoliczności jest natomiast konieczne, ponieważ przekonują one o tym, że Z. K. utożsamiał się z działaniami P. M. i traktował je jak swoje, co jedynie potęguje oczywistość tezy, że oskarżeni popełnili przypisane im przestępstwo wspólnie i w porozumieniu. Puentując ten pogląd, należy więc podkreślić, że oskarżeni nie zawiązali owego porozumienia w sposób zwerbalizowany lecz konkludentnie, a wskazuje na to

analiza ich
bezpprawnych
zachowań. Istnienie
takiego stanu rzeczy
stanowi zaś
wyjaśnienie dla tej
wątpliwości, którą
autor apelacji zawarł
w pytaniu
„(...) dlaczego P. M.
miałby w zakresie
braku porozumienia
wyjaśnić
nieprawdziwie -
narażając się na
karę pozbawienia
wolności oraz
dolegliwości
finansowe.” (strona
3 apelacji).

W podsumowaniu
przedstawionych
argumentów,
stwierdzić więc
trzeba,
że dokonana przez
Sąd Okręgowy ocena
zgromadzonych
dowodów, jak
również poczynione
na jej podstawie
ustalenia faktyczne
oraz subsumcja
czynu przypisanego
Z. K. są bezbłędne,
a skoro tak, to
w całej rozciągłości
zasługują na pełną
akceptację. Jeśli zaś
chodzi o wymiar
kary orzeczonej
wobec Z. K.,
to będzie on
przedmiotem
rozważań
przedstawionych
przy okazji

omawiania apelacji prokuratora.				
Wniosek				
O zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej Z. K. i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z powodów zaprezentowanych powyżej.				
3.2.	1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym uznaniu, że zostały spełnione przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary o jakich mowa w art. 60 § 2 pkt 1 kk wobec P. M. za popełnione przez niego przestępstwo i następnie w konsekwencji tego błędu wymierzenie mu kary rażąco niewspółmiernej tj. zaledwie kary 2 (dwóch) lat i 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

wolności, podczas gdy sposób działania oskarżonego obejmujący działanie w zamiarze bezpośrednim, z góry zaplanowanym, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, wymierzone bezpośrednio w zdrowie i życie człowieka poprzez posługiwanie się maczetą, a przy tym działanie publicznie okazujące rażące lekceważenie porządku prawnego przemawia za uznaniem, że nie zachodzą przesłanki przemawiające za nadzwyczajnym złagodzeniem kary, a orzeczona kara powinna być znaczenie surowsza, gdyż wymierzona kara w wymiarze, tj. 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności razi swoją nadmierną łagodnością, a przy licznych negatywnych przesłankach i ocenie podmiotowej sprawcy nie spełnia celów prewencji indywidualnej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, co przemawia za

orzeczeniem w
stosunku do tego
oskarżonego kary
10 (dziesięciu) lat
pozbawienia
wolności jako kary
adekwatnej za
popelnione przez
niego przestępstwo,

2. rażąca
niewspółmierność
orzeczonej wobec
Z. K. za czyn
przypisany mu
w punkcie I części
dyspozytywnej
wyroku kary
1 (jednego) roku i
6 (sześciu) miesięcy
pozbawienia
wolności, podczas
gdy sposób działania
tego oskarżonego
obejmujący
działanie umyślne,
w zamiarze
bezpośrednim
i z góry
zaplanowanym,
wspólnie i w
porozumieniu z inną
osobą, wymierzone
w zdrowie i
życie człowieka,
działanie publicznie,
bez powodu lub z
oczywiście błahego
powodu, okazując
przy tym rażące
lekceważenie
porządku prawnego,
względę prewencji
indywidualnej oraz
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,
przemawiają za

	<p>wymierzeniem oskarżonemu znacznie surowszej kary pozbawienia wolności, bowiem kara orzeczona w dotychczasowym wymiarze, tj. 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności razi swoją łagodnością, przy licznych negatywnych przesłankach i ocenie podmiotowej działania Z. K. i przemawia za orzeczeniem w stosunku do niego kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności jako kary adekwatnej za popełnione przez przestępstwo,</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ustosunkowując się do zarzutów oraz twierdzeń sformułowanych w apelacji prokuratora, w pierwszej kolejności wypada zaakcentować, że o wymiarze jakiegokolwiek kary decyduje przede wszystkim charakter okoliczności,</p>				

zarówno łagodzących, jak i obciążających a nie ich ilość, czy też inaczej, proporcje w jakich pozostają one względem siebie. Zwrócenie na to uwagi jest zaś konieczne, ponieważ na stronie 5 apelacji, jej autor wskazuje, że „(...) Sąd nadał zbyt wielką wagę okolicznościom przemawiającym na korzyść oskarżonych, w szczególności, że zdecydowanie jest ich mniej niż okoliczności wpływających na ich niekorzyść.” Po wtóre, trzeba zauważyć, że w ramach przytaczanych argumentów, apelujący uwypukla publiczny charakter działania oskarżonych oraz wspomina, że „(...) Sąd pierwszej instancji podczas wymiaru kary niewystarczająco zaakcentował okoliczność nieodwracalności negatywnych skutków zdrowotnych dla pokrzywdzonego P. F., bowiem z opinii sporządzonej w toku postępowania wynika pokrzywdzony może

nigdy nie odzyskać pełni sprawności w lewej ręce.” (strona 8 apelacji). Na kanwie tej uwagi skarżącego należy zaś przypomnieć, że okoliczności przedmiotowe przestępstwa, które to stanowią wypełnienie jego znamion decydują o stopniu szkodliwości społecznej tego przestępstwa, który to, co oczywiste, determinuje, między innymi, wymiar kary. Oznacza to więc, że okoliczności, o których mowa, wzięte już raz pod uwagę w procesie wyboru rodzaju kary, a następnie kształtowania jej wysokości, po raz drugi nie mogą o tym decydować, chyba że ze względu na swą specyfikę poddają się one stopniowaniu. Jako przykład tego rodzaju okoliczności, można wskazać znaczną ilość środka odurzającego, czy też znaczną wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa stypizowanego, na przykład, w art. 278 § 1 kk. Tymczasem uwarunkowania, do których to odwołuje

się autor omawianej apelacji nie posiadają wspomnianego charakteru, a co za tym idzie, same przez się, nie mogą one decydować o podwyższeniu kar wymierzonych oskarżonym.

Natomiast odnosząc się do akcentowanej przez prokuratora postawy procesowej oskarżonych, należy przypomnieć, że w ramach argumentów, które nawiązują do tej kwestii, skarżący, de facto, poddaje krytycznej ocenie wyjaśnienia P. M. oraz Z. K. i na ich tle wskazuje, że pierwszy z wymienionych, „(...) do zamknięcia rozprawy próbował wskazać przytaczać okoliczności usprawiedliwiające jego zachowanie jak chociażby na poczucie zagrożenia odczuwane w momencie popełnienia czynu (...)” (strona 7 apelacji), natomiast drugi, to jest Z. K., „(...) nigdy w pełni nie przyznał się do winy, nie złożył pełnych wyjaśnień zmierzających do wyjawienia wszystkich okoliczności

towarzyszących
popelnieniu
czynu.” (strona 8
apelacji). W obliczu
takich uwag
skarżącego,
wymagającym
podkreślenia staje
się więc to, co jest
nad wyraz oczywiste,
a mianowicie, że
treść wyjaśnień
oskarżonego tylko
wyjątkowo może
wpływać na wymiar
kary, natomiast
generalnie,
depozycje
oskarżonego, są
indyferentne z tego
punktu widzenia.
Przytaczając zaś
wspomniane
wyjątki, to poza
sytuacjami
przewidzianymi w
art. 60 § 3 kk i art.
60 § 4 kk, chodzi
również o sytuację,
w której wyjaśnienia
oskarżonego są
jedynym dowodem
pozwalającym
przypisać mu
sprawstwo i winę w
zakresie
zarzucanego czynu.
Wówczas to, taka
postawa, czy też
inaczej, takie
wyjaśnienia
oskarżonego, mogą
stanowić,
aczkolwiek
oczywiście nie
muszą, okoliczność
łagodzącą przy
wymiarze kary. W
pozostałych zaś
przypadkach,

jak wspomniano to wcześniej, treść wyjaśnień oskarżonego nie jest, bo nie może być elementem wpływającym na wymiar kary.

Ustosunkowując się do uwag apelującego, w ramach których stara się on przekonać, że na gruncie przedmiotowej sprawy nie zmaterializowały się przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności wymierzonej P. M., już w tym miejscu stwierdzić należy, że uwagi te są bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Autor apelacji, z jednej strony dostrzega bowiem to, że oskarżony, który dotąd nie był karany sędownie, pojednał się z pokrzywdzonymi i w formie pieniężnej zobowiązał się zadośćuczynić ich krzywdom (k.1060-1061 i k.1063), z drugiej zaś wskazuje na publiczny charakter działania P. M. i na tej podstawie stwierdza, że

wymienionego nie sposób ocenić inaczej „(...) niż jako osobę wysoce zdemoralizowaną (art. 8 apelacji). Tego rodzaju arbitralna konkluzja i to sformułowana na podstawie przytoczonej okoliczności (publiczny charakter działania) z oczywistych względów jest chybiona. Wyrażając ten pogląd należy jednocześnie zaakcentować, że zgodnie z treścią art. 2 kpk, celem postępowania karnego, wcale nie mniej istotnym jak wykrycie i pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa, jest uwzględnienie prawnie chronionego interesu pokrzywdzonego tym przestępstwem, co może przejawiać się w różnoraki sposób, między innymi, poprzez naprawienie przez sprawcę przestępstwa szkody nim wyrządzonej bądź zadośćuczynienie przez owego sprawcę krzywdom i cierpieniom, których na skutek

przestępstwa doznał
pokrzywdzony.

Dodać też trzeba,
że tego rodzaju
sytuacje, a wynika
to z praktyki
orzeczniczej Sądu
odwoławczego, nie
należą do częstych,
a rzec nawet można,
że stanowią wyjątek
od reguły, którą
jest pasywna, w
omawianym
zakresie, postawa
oskarżonych.

W tej sytuacji,
należy więc w
całej rozciągłości
zgodzić się z Sądem
pierwszej instancji,
że w odniesieniu do
P. M. materializuje
się przewidziany
w art. 60 §
2 kk szczególnie
uzasadniony
wypadek, kiedy to
nawet najniższa kara
przewidziana
za przypisane mu
przestępstwo
raziłaby
niewspółmierną
surowością.

Jeśli zaś chodzi
o wymiar kary
pozbawienia
wolności orzeczonej
wobec Z. K.,
to oczywiście nie
sposób nie zauważyć
tego, na co wskazuje
autor apelacji,
a mianowicie, że
oskarżony dokonał
przypisanego mu
przestępstwa, de
facto, w miejscu

pracy. Niemniej jednak konkluzja sformułowana na tle tego ustalenia, że świadczy ono o wysokim stopniu demoralizacji oskarżonego, bo „(...) w celu popełnienia czynu zabronionego jest (Z. K. - uwaga Sądu Apelacyjnego) w stanie naruszyć dobrostan swoich małoletnich dzieci (...)” (strona 8 apelacji), stanowi nadużycie interpretacyjne zgromadzonych dowodów, ponieważ żaden z nich nie dostarcza informacji na temat tego, czy a jeśli tak to jakie przełożenie na dalsze zatrudnienie oskarżonego w lokalu i w ogóle na sytuację materialną jego rodziny, miało zdarzenie będące przedmiotem niniejszej sprawy. Analizując dalej omawianą w tym miejscu kwestię wymiaru kary orzeczonej wobec Z. K., poza przytoczonymi już wcześniej uwarunkowaniami, należy zauważyć, że to nie wymieniony był inicjatorem zajścia, a jego w nim udział ograniczył się do zadania

w końcowej fazie tego zajścia, dwóch uderzeń w okolicę głowy B. G.. Dodać też trzeba, że nie wywołały one u pokrzywdzonego żadnych obrażeń ciała. Oznacza to więc, że udział Z. K. w przestępstwie, które jest osnową niniejszej sprawy, jakkolwiek nie był marginalny, to jednak nie był on też pierwszoplanowy, co innymi słowami oznacza, że nie posiadał on takiego charakteru jak ten, sugerowany przez apelującego, to jest charakteru, którego swoistym odzwierciedleniem mogłaby być kara 4 lat pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu odwoławczego tego rodzaju kara postulowana przez apelującego, nie tylko, że nie uwzględnia realiów przedmiotowej sprawy, ale rzecz nawet można, że jest ona od nich oderwana. Co więcej, zważywszy na wskazane wyżej okoliczności przedmiotowe będące wyznacznikami przestępczego działania Z. K., kara wymierzona temu oskarżonemu,

w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie razi niewspółmierną łagodnością, ale przeciwnie, razi ona niewspółmierną surowością. Okoliczności, o których mowa nie zostały bowiem uwypuklone przez Sąd Okręgowy a było to konieczne ponieważ obniżają one ustalony przez ten Sąd stopień szkodliwości społecznej zachowania Z. K. i to tak znacznie, że w obliczu tych okoliczności, jak i pozostałych uwzględnionych przez Sąd meriti, jako sprawiedliwa i wyważona jawi się kara roku pozbawienia wolności. W konsekwencji, do takiego właśnie poziomu Sąd odwoławczy obniżył wysokość tej kary.

Inicjatywa odwoławcza prokuratora, mimo wszystko, musiała jednak skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie odnoszącym się do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego P. M.. Ta bowiem, dla pełnego i

<p>wszechstronnego odzwierciedlenia bezprawności działania przypisanego wymienionemu, poza przepisami wskazanymi przez Sąd Okręgowy, powinna zawierać a nie zawiera, również przepis art. 158 § 2 kk, pozostający z pozostałymi w zbiegu realnym. Dostrzegając ów mankament, Sąd Apelacyjny zmienił więc zaskarżony wyrok w omawianym zakresie, co było możliwe z uwagi na to, że przedmiotem procedowania Sądu odwoławczego była apelacja wniesiona na niekorzyść P. M., zaś wspomniana zmiana nie wiązała się ze zmianą ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji (art. 455 kpk).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie: - wobec P. M. za czyn przypisany mu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>w pkt i wyroku, na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, kary 10 lat pozbawienia wolności;</p> <p>- wobec Z. K. za czyn przypisany mu w pkt I wyroku, na podstawie art. 158 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, kary 4 lat pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z powodów wskazanych powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>	<p>Poprawienie, a właściwie uzupełnienie, na podstawie art. 455 kpk, kwalifikacji prawnej czynu przypisanego P. M..</p>		
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			

<p>Korekta kwalifikacji prawnej czynu przypisanego P. M. jest konsekwencją wskazanych wcześniej uwarunkowań.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Obniżenie kary pozbawienia wolności wymierzonej Z. K. do roku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Zmiana jest konsekwencją</p>		

uwarunkowań przedstawionych powyżej.			
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany		
Uzupełnienie, na podstawie art. 455 kpk, kwalifikacji prawnej czynu przypisanego P. M.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Zmiana wyniku z okoliczności zaprezentowanych we wcześniejszej części uzasadnienia.			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Rozstrzygnięcie w przedmiocie wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym zapadło na podstawie art. 633 kpk oraz art. 636 par 1 i 2 kpk. Natomiast o opłacie należnej od Z. K. za obie instancje, Sąd Apelacyjny orzekł w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.)	
7. PODPIS		
SSA Janusz Jaromin SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca Z. K.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak albo rozstrzygnięcia	Wymiar kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec P. M. i Z. K.

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana